

Daniels Bog – nummer et hundrede og toogtredive

Åbenbaringen af den anden prøves profetiske betydning: Forståelsen af dyrets billede og beseglingstiden for de 144.000

Jeff Pippenger
2024-03-12

I tidligere artikler brugte vi tid på at identificere de profetiske kendetegn ved den anden prøve af de tre prøver, som er repræsenteret ved de tre engle. Hver engel repræsenterer en bestemt prøve, og den anden prøve fremstilles som en visuel prøve. Vi identificerede alle tre engle, og deres respektive prøver identificeres også i Daniels bog, kapitel ét, hvor den anden af de tre prøver var baseret på Daniels og de tre værdiges udseende, efter at de havde spist den vegetariske kost i stedet for den babyloniske kost. Et andet kendetegn ved den anden prøve er, at den ofte repræsenteres ved en fremstilling af foreningen mellem kirke og stat.

Alle tre engle og deres respektive prøver identificeres i Nimrods Babylons fald i Første Mosebog, kapitel elleve. De tre prøver er dér fremstillet ved de tre gange, udtrykket »lad os« anvendes i vers tre, fire og syv. Det andet »lad os« i vers fire markerer den anden engels prøve.

Og de sagde: Kom, lad os bygge os en by og et tårn, hvis top kan nå op til himmelen; og lad os gøre os et navn, for at vi ikke skal blive spredt ud over hele jordens overflade. 1 Mosebog 11:4.

En by repræsenterer en stat, og et tårn repræsenterer en kirke. De ønskede også en bestemt karakter, sådan som det kommer til udtryk i deres ønske om at gøre sig et navn. I den anden prøve åbenbares karakteren ofte, og dette sker i kontrast til en modsatrettet karakter, som det fremstilles ved Kain og Abel, de kloge og de tåbelige jomfruer, eller i Daniels anden prøve i den synlige forskel mellem dem, der spiste Babylons kost, i modsætning til dem, der spiste grøntsager.

Prøv, beder jeg dig, dine tjenere i ti dage, og lad dem give os grønt at spise og vand at drikke. Lad derpå vort udseende blive betragtet for dit ansigt og udseendet hos de unge mænd, som spiser af kongens kost; og gør så med dine tjenere efter det, du ser. Så gav han dem sit samtykke i denne sag og prøvede dem i ti dage. Og ved de ti dages ende viste deres udseende sig at være smukkere, og de var mere velnærede af kød end alle de unge mænd, som spiste af kongens kost. Daniel 2:12–15.

I milleritternes historie åbenbarede den anden engels prøve to klasser af tilbedere. Den klasse, som ikke bestod prøven, blev Romes døtre; den anden klasse var de trofaste, som fortsat følger det fremadskridende lys. Romes døtre afspejler moderens profetiske karakter, og den moder, hvis døtre de blev, identificeres som skøgenes moder. Profetisk er en skøge en kirke, som indgår i et forhold til staten, sådan som det er afbildet i pavedømmet.

Den første af de tre engle i Åbenbaringens fjortende kapitel rummer alle tre prøver for hver af de tre engle, således som også Daniels bog kapitel ét gør. I Daniel 12 identificeres den tretrins

prøvelsesproces ligeledes, så den tretrins prøvelsesproces findes både i begyndelsen og i afslutningen af Daniels bog.

Mange skal blive rensede og gjort hvide og prøvede; men de ugudelige skal handle ugudeligt; og ingen af de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12,10.

Den første prøve i vers ti er den renselse, som finder sted i helligdommens forgård, hvor lammet slagtes, og retfærdiggørelsen tilregnes synderen. Den anden prøve i vers ti er at blive gjort hvid, hvilket er fremstillet ved det hellige i helligdommen, som repræsenterer, når helliggørelsen meddeles den troende. Det tredje trin er at blive prøvet, hvilket repræsenterer dommen i det Allerhelligste, hvor Guds folk besegles, og herliggørelsen fuldbyrdes. De to klasser af tilbedere er repræsenteret ved de ugudelige, som ikke forstår, og de vise, som forstår.

Den anden prøve, som mange gange fremstilles i det hellige Ord, repræsenterer en synlig prøve, hvor to klasser af tilbedere åbenbares, og hvor foreningen mellem kirke og stat symboliseres. Lige så vigtigt er det, at et kendetegn ved den anden prøve er, at den går forud for den tredje prøve, og den tredje prøve repræsenterer dom. Der er dog en vigtig forbehold vedrørende dommen i den tredje prøve, for hver af de tre prøver indebærer en dom, men de to første prøver er anbragt i en historie, hvor karakterudvikling stadig er mulig. Den tredje prøve er anderledes derved, at den er en profetisk lakmusprøve, som ganske enkelt identificerer, hvilken klasse af tilbeder du var blevet til i de foregående to trin af prøveprocessen.

I beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusinde, som begyndte den 11. september 2001 og ender ved søndagsloven i De Forenede Stater, er der tre prøver. Den første prøve indtraf, da englen steg ned den 11. september 2001, og i overensstemmelse med den engel, som steg ned i den milleritiske historie den 11. august 1840, er prøven da en prøve med hensyn til kosten. I Daniels bog, kapitel 1, var den første prøve, da Daniel satte sig for i sit hjerte ikke at spise kongens kost. Da Helligånden steg ned ved Kristi dåb, og Han derefter fastede i fyrre dage, var Hans første prøve kosten.

Den tredje og afsluttende prøve i beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusinde er søndagsloven. På den tid vil alle, som har forståelse for den syvende dags sabbats krav, og som vælger at tilbede på solens dag, modtage dyrets mærke, og de er fortabt for evigheden. Efter tre år, i Daniels bog kapitel ét, blev Daniel og de tre værdige ført frem for Nebukadnezar (et symbol på søndagsloven) for at blive bedømt på deres oplæring gennem de foregående tre år. Da Faderen og Sønnen steg ned i Nimrods beretning om oprør ved det tredje „kom, lad os”, var det for at forvirre deres sprog og sprede dem ud over jorden. Den tredje prøve er lakmusprøven, som adskiller de to klasser for evigheden.

“Både lignelsen om ukrudtet i hveden og den om nettet lærer tydeligt, at der ikke kommer nogen tid, hvor alle de ugudelige vil vende sig til Gud. Hveden og ukrudtet vokser sammen indtil høsten. De gode og de dårlige fisk trækkes sammen op på land til en endelig adskillelse.

„Igen lærer disse lignelser, at der ikke skal være nogen nådetid efter dommen. Når evangeliets gerning er fuldendt, følger adskillelsen mellem de gode og de onde straks derefter, og hver

klases skæbne er for evigt fastlagt.“ Christ’s Object Lessons, 123.

Beseglingstiden for de et hundrede og fireogfyrre tusind ender ved den snart kommende søndagslov, og mellem denne tredje prøve og den første prøve, som indtraf den 11. september 2001, bringes den anden prøve over det laodikæiske adventisme. Der er „ingen nådetid efter dommen“, for evangeliets gerning er da fuldendt for de et hundrede og fireogfyrre tusind.

Søster White lærer flere steder, at hvis vi ikke består den første prøve, kan vi heller ikke bestå den anden prøve, og uden med held at bestå den anden prøve vil vi åbenbare vort nederlag ved den tredje, afgørende prøve.

„Jeg blev henvist tilbage til forkyndelsen af Kristi første komme. Johannes blev sendt i Elias’ ånd og kraft for at berede Jesu vej. De, som forkastede Johannes’ vidnesbyrd, havde ingen gavn af Jesu undervisning. Deres modstand mod det budskab, som forudsagde Hans komme, bragte dem derhen, hvor de ikke uden videre kunne modtage det stærkeste bevis for, at Han var Messias. Satan ansporede dem, som forkastede Johannes’ budskab, til at gå endnu videre, til at forkaste og korsfæste Kristus. Ved at gøre dette bragte de sig selv derhen, hvor de ikke kunne modtage velsignelsen på pinsedagen, som ville have lært dem vejen ind i den himmelske helligdom. Flængningen af forhængen i templet viste, at de jødiske ofre og anordninger ikke længere ville blive modtaget. Det store Offer var blevet frembåret og var blevet antaget, og Helligånden, som nedsteg på pinsedagen, løftede disciplenes tanker fra den jordiske helligdom til den himmelske, hvor Jesus var gået ind ved sit eget blod for at udgyde sin forsonings velgerninger over sine disciple. Men jøderne blev ladet tilbage i totalt mørke. De mistede alt det lys, som de kunne have haft over frelsesplanen, og stolede stadig på deres nytteløse ofre og gaver. Den himmelske helligdom havde taget den jordiskes plads, men de havde ingen kundskab om forandringen. Derfor kunne de ikke have gavn af Kristi mellemgerning i det hellige.“

„Mange ser med gru på jødernes handle måde, da de forkastede og korsfæstede Kristus; og når de læser beretningen om den skændige mishandling af Ham, mener de, at de elsker Ham og ikke ville have fornægtet Ham, som Peter gjorde, eller korsfæstet Ham, som jøderne gjorde. Men Gud, som læser alles hjerter, har sat på prøve den kærlighed til Jesus, som de bekendte sig til at føle. Hele himlen fulgte med den dybeste interesse modtagelsen af den første engels budskab. Men mange, som bekendte sig til at elske Jesus, og som fældede tårer, når de læste beretningen om korset, hånede det gode budskab om Hans komme. I stedet for at modtage budskabet med glæde erklærede de det for at være en vildfarelse. De hadede dem, som elskede Hans tilsynekomst, og udelukkede dem fra menighederne. De, som forkastede det første budskab, kunne ikke have gavn af det andet; heller ikke havde de gavn af midnatsråbet, som skulle berede dem til ved tro at gå ind med Jesus i det allerhelligste i den himmelske helligdom. Og ved at forkaste de to første budskaber har de således formørket deres forstand, at de ikke kan se noget lys i den tredje engels budskab, som viser vejen ind i det allerhelligste. Jeg så, at ligesom jøderne korsfæstede Jesus, således havde de navnkristne kirker korsfæstet disse budskaber, og derfor har de ingen kundskab om vejen ind i det allerhelligste, og de kan ikke have gavn af Jesu forbøn dér. Ligesom jøderne, der frembar deres nytteløse ofre, frembærer de deres nytteløse bønner til det rum, som Jesus har forladt; og Satan, som glæder

sig over bedraget, antager en religiøs skikkelse og leder disse bekendende kristnes sind til sig selv, idet han virker med sin magt, sine tegn og løgnens undere for at binde dem fast i sin snare.“ Early Writings, 259–261.

Hvis vi ikke vil tage imod det advarselsbudskab, som den 11. september 2001 repræsenterer, så vil vi med sikkerhed tage imod søndagsloven, når den kommer, forudsat at vi stadig er i live. Når dette er sagt, er den prøve, hvor vi afgør vor evige skæbne, og den prøve, vi må bestå, før vi bliver beseglet ved søndagsloven, hvilken er den prøve, vi må bestå, før nådetiden ophører, den anden prøve, og det er billeddyrets prøve.

Herren har klart vist mig, at dyrets billede vil blive oprettet, før nådetiden afsluttes; for det skal være den store prøve for Guds folk, hvorved deres evige skæbne vil blive afgjort. Deres standpunkt er et sådant virvar af uoverensstemmelser, at kun få vil blive bedraget.

„I Åbenbaringen 13 fremstilles dette emne tydeligt; [Åbenbaringen 13,11–17, citeret].“

”Dette er den prøve, som Guds folk må bestå, før de bliver beseglet. Alle, som har bevist deres troskab mod Gud ved at holde Hans lov og nægte at antage en falsk sabbat, vil stille sig under Herren Gud Jehovas banner og vil modtage den levende Guds segl. De, som opgiver sandheden af himmelsk oprindelse og antager søndagssabbatten, vil modtage dyrets mærke.” Manuscript Releases, bind 15, 15.

Den anden prøve i de hundrede og fireogfyrre tusinds beseglingstid er en profetisk visuel prøve. Den kræver erkendelsen af dannelsen af dyrets billede i De Forenede Stater, og denne prøve kan kun åbenbares gennem Guds profetiske ord. Mere end det: Guds profetiske ord vil kun blive forstået af dem, der vælger at spise budskabet om sildigregnen, som fremstilles som metoden linje på linje. Hvis vi nægter at spise det budskab, som er i den mægtige engels hånd i Åbenbaringen atten, når han stiger ned, vil vi ikke besidde evnen til at erkende dannelsen af dyrets billede.

For at kunne spise budskabet i englens hånd kræves det, at den, der studerer profetierne, kan se, at englen har et budskab i sin hånd. Når den mægtige engel i Åbenbaringen atten stiger ned, angiver verset ikke noget i hans hånd, men metodikken linje på linje fastslår ud fra flere vidner, at der altid er et budskab i hånden på de engle, som stiger ned. De, som forkaster metodikken linje på linje, er blinde for det budskab, som frembringer beviset for, at dyrets billede er ved at blive dannet i De Forenede Stater. Dette må erkendes, for vor evige skæbne beror på at erkende denne sandhed. Linje på linje identificerer Søster White den første engels profetiske kendetegn med de samme kendetegn hos den mægtige engel i Åbenbaringen kapitel atten.

„Det blev vist mig, hvilken interesse hele himlen havde taget i det værk, der foregik på jorden. Jesus gav en mægtig engel befaling til at stige ned og advare jordens indbyggere om at berede sig til Hans andet komme. Da englen forlod Jesu nærhed i himlen, gik et overordentlig klart og herligt lys foran ham. Det blev sagt mig, at hans mission var at oplyse jorden med sin herlighed og advare mennesket om Guds kommende vrede. Store skarer modtog lyset. Nogle af disse syntes at være meget højtidelige, medens andre var glade og henrykte. Alle, som modtog lyset, vendte deres ansigter mod himlen og priste Gud. Skønt det blev udgydt over alle, kom nogle blot under dets indflydelse, men modtog det ikke af hjertet. Mange blev fyldt med stor vrede.

Prædikanter og folk forenede sig med de usle og modstod standhaftigt det lys, som blev udgydt af den mægtige engel. Men alle, som modtog det, trak sig bort fra verden og var nært forenede med hinanden.

„Satan og hans engle var travlt optaget af at søge at drage så mange sind som muligt bort fra lyset. Den skare, som forkastede det, blev efterladt i mørke. Jeg så Guds engel våge med den dybeste interesse over sit bekendende folk for at optegne den karakter, de udviklede, da budskabet af himmelsk oprindelse blev lagt frem for dem. Og da meget mange, som bekendte kærlighed til Jesus, vendte sig bort fra det himmelske budskab med hån, spot og had, gjorde en engel med en pergamentrulle i hånden den skændige optegnelse. Hele himlen var fyldt med harme over, at Jesus således blev ringeagtet af sine bekendende efterfølgere.“ Early Writings, 245, 246.

I afsnittet blev den første engel i Åbenbaringen kapitel fjorten „bemyndiget“ „til at stige ned og advare jordens indbyggere om at berede sig på Hans andet komme“, hvilket er det samme værk som englen i Åbenbaringen kapitel atten. Den første engels mission var „at oplyse jorden med sin herlighed og advare mennesket om Guds kommende vrede“, hvilket endnu en gang er englen i kapitel attens mission. De, som modtog budskabet, „ærede Gud“, og de, som forkastede budskabet, „blev ladet tilbage i fuldstændigt mørke.“

Daniel og de tre værdige valgte at spise den himmelske kost, og den anden gruppe spiste Babels kost. Ved afslutningen af den „synlige prøve“ på ti dage herliggjorde Daniel og hans fæller Gud, idet deres ansigter synligt var fyldigere og skønnere end dem, der spiste Babels kost. Den første engels budskab i Åbenbaringens fjortende kapitel repræsenterer alle tre prøver inden for sin identifikation af det evige evangelium. Den første prøve er at frygte Gud, den anden er at give Ham ære, og den tredje prøve indtræffer, når dommens time kommer. De, som tog den lille bog ud af den første engels hånd og spiste den, sådan som Johannes fremstiller det i kapitel ti, herliggjorde Gud ved den anden prøve, og de var da beredt til at træde ind i Nebukadnezars dom. Linje på linje var den første prøve den 11. september 2001 at spise den lille bog, som var i den vældige engels hånd. Denne prøve indledte den næste prøve, hvor to klasser af tilbedere skulle åbenbares forud for den tredje og endelige lakmusprøve, som ganske enkelt påviste enten en herliggjort karakter eller en karakter fyldt med mørke.

Beseglingstiden for de et hundrede fireogfyrre tusind er historien fra den 11. september 2001 og frem til den snarligt kommende søndagslov i De Forenede Stater. I den historie vil lignelsen om de ti jomfruer blive gentaget og opfyldt til punkt og prikke. Dette forhold identificerer da, at den profetiske historie i Habakkuk 2 også vil blive gentaget og opfyldt til punkt og prikke. Det betyder også, at perioden for beseglingen af de et hundrede fireogfyrre tusind er den periode, hvor virkningen af ethvert profetisk syn bliver gentaget og opfyldt til punkt og prikke.

Daniel kapitel elleve, vers fyrre, blev forseglet op på endetidens tidspunkt i 1989. Verset begynder med endetidens tidspunkt i 1798 og ender med at markere endetidens tidspunkt i 1989. Linje på linje svarer endetidens tidspunkt i 1798 til endetidens tidspunkt i 1989. Historien i vers fyrre, som begynder i 1798 og fortsætter frem til søndagsloven i vers enogfyrre, repræsenterer historien om jordens dyr (De Forenede Stater) som det sjette rige i Bibelens profeti. Jorddyrets to horn,

republikanisme og protestantisme, er repræsenteret ved de to endetidspunkter.

I beseglingstiden for de et hundrede og fireogfyrre tusinde vil det protestantiske horn frembringe to klasser af tilbedere under den anden prøve blandt de tre prøver inden for dette tidsrum. Den ene klasse vil have udviklet Kristi billede, og den anden klasse vil have udviklet dyrets billede. I denne prøvens tid vil det republikanske horn slutte sig til det frafaldne protestantiske horn og danne et billede af dyret, idet de protestantiske kirker da overtager kontrollen over den civile regering. Dette tidsrum fremstilles ved ethvert syn i Guds Ord, for det er her, hver af „Bibelens bøger mødes og ender.“

Den anden prøve i denne historie er dyrets billedes prøve, både indadtil for jomfruerne og udadtil for politikerne i de to rivaliserende politiske partier. Denne prøve er den prøve, som vi må bestå „før nådetiden lukkes“ ved den snart kommende søndagslov. Denne prøve er den prøve, vi består „før vi bliver beseglet.“ Denne prøve er den prøve, hvor „vor evige skæbne vil blive afgjort.“

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

„En anden mægtig engel fik befaling til at stige ned til jorden. Jesus lagde et skrift i hans hånd, og da han kom til jorden, råbte han: ‘Babylon er faldet, er faldet.’ Så så jeg de skuffede atter løfte deres øjne mod himmelen og med tro og håb se frem til deres Herres tilsynekomst. Men mange syntes at blive ved i en sløv tilstand, som om de sov; dog kunne jeg se sporene af dyb sorg i deres ansigter. De skuffede så ud fra Skrifterne, at de befandt sig i tøvetiden, og at de tålmodigt måtte vente på synets opfyldelse. Det samme bevis, som havde fået dem til at se frem til deres Herre i 1843, fik dem til at vente ham i 1844. Dog så jeg, at flertallet ikke ejede den kraft, som kendetegnede deres tro i 1843. Deres skuffelse havde dæmpet deres tro....“

“Da Jesu tjeneste i det hellige blev afsluttet, og Han gik ind i det Allerhelligste og stod foran arken, som indeholdt Guds lov, sendte Han endnu en mægtig engel med et tredje budskab til verden. Et pergament blev lagt i englens hånd, og da han steg ned til jorden i kraft og majestæt, forkyndte han en frygtindgydende advarsel med den mest forfærdelige trussel, der nogen sinde er blevet båret til mennesker. Dette budskab var bestemt til at sætte Guds børn på vagt ved at vise dem den fristelsens og angstens time, som lå foran dem. Engelen sagde: ‘De vil blive ført ind i nærkamp med dyret og dets billede. Deres eneste håb om evigt liv er at forblive standhaftige. Skønt deres liv står på spil, må de holde fast ved sandheden.’ Den tredje engel afslutter sit budskab således: ‘Her er de helliges tålmodighed; her er de, som holder Guds bud og Jesu tro.’ Da han gentog disse ord, pegede han på den himmelske helligdom. Sindene hos alle, som tager imod dette budskab, ledes til det Allerhelligste, hvor Jesus står foran arken og frembærer sin sidste forbøn for alle dem, for hvem nåden endnu dvæler, og for dem, som uvidende har overtrådt Guds lov. Denne soning gøres både for de retfærdige døde og for de retfærdige levende. Den omfatter alle dem, som døde i tillid til Kristus, men som, da de ikke havde modtaget lyset over Guds bud, havde syndet uvidende ved at overtræde dens forskrifter.” Early Writings, 245, 255.